

A legnagyobb hazugság

Három cigánylegény szolgált a katonaságnál, de mindig büntetve voltak, szabadságra nem mehettek. Unták már nagyon a kaszárnyát, hát egyszer összebeszéltek, a kapitány elé járultak.

– Kedves kapitány úr, tessék már egyszer nekünk is szabadságot adni, nagyon szépen megkérjük.

A kapitány jókedvében volt, hát azt mondta:

– Jól van, holnap kétheti szabadságot kap közületek az, aki a legnagyobbat tudja hazudni.

– Azt a kutya kenyerét, hát mit hazudjunk?

– Amit akartok, teljesen rátok bízom, csak kezdjétek!

Az első neki is kezdett:

– Kedves kapitány úr, az én apámnak rengeteg méhe volt, azokat mind én gondoztam. Minden este meg kellett olvasnom, hogy hazajött-e mind. Hát egyik este hiányzott egy méh. Apám is megolvasta utánam, észrevette a hiányt. Rettenetes méregbe gurult: „Na, ha holnap estére meg nem találod a méhet, felakasztalak. Azért adok neked enni, hogy nem tudod gondját viselni az állatoknak?” Egész éjszaka hemperegtem az ágyban, azon törtem a fejem, hogy szerezzem vissza az elveszett méhet. Másnap reggel vonatra ültem, mentem, amerre vitt. Egy kis állomáson leszálltam, megszólítottam a jövő-menő embereket: „Emberék, asszonyok, láttak-e tegnap egy eltévedt méhet erre?” Kinevettek. „Bolond legény! Ki hallott már ilyet, méhet keresni!” Mentem tovább ki a faluból. Mikor a falu végére értem, nem akartam hinni a szememnek, egy gádszó ott szántott a méhemmel. Tehénnel volt összekötve. Egy tehén, egy méh, azzal szántott. No, mindjárt: „Az anyádnak azt a kutya gádszó kenyerét, hát engem miattad végezzenek ki?” Kifogtam a méhemet, betettem egy gyufásdobozba, hoztam haza apámnak. „Tessék, apám, itt van a méhe, amelyik tegnap este nem jött haza!” „Köszönd, mert másképp kivégeztelek volna.”

Ahogy végzett az első cigány, a második vette át a szót:

– Kedves kapitány úr, az én apámnak meg juhaim voltak, nagy nyáj juha. Egyszer aratáskor lehajtotta a juhokat a patakra vizet inni. A patak be volt fagyva, nem tudtak inni a juhok, csak a parton bógtek. Őj, mit csi-

náljak? Ha hazaszaladok fejszéért, hogy a jeget betörjem, a juhok szétvesznek, nem bírom összeszedni a nyáját. Mit tehettem egyebet, lekaptam a fejem, azzal vertem be a jeget. Mikor a juhok jóllaktak a vízzel, hajtottam visszafelé a nyáját. A falu végén ácsok faragtak, köszönni akartam nekik, de akkor jutott eszembe, a patakparton felejtettem a fejemet. Visszaszaladtam, feltettem a fejem, akkor már tudtam köszönni: „Jó napot, jó munkát, mester urak, fáznak-e?” Hát annyi csirke szálldosott ki a számon, hogy elborította az egész tájat. Gazember legyen a nevem, ha nem így volt, kapitány úr.

A kapitány végül a harmadik legényre mutatott:

– No, more, most rajtad a sor.

Az meg csak ennyit mondott:

– Kedves kapitány úr, én még soha nem hazudtam, most se hazudok.

A kapitány jót nevetett:

– Te nyertél, more. Írjatok ki neki tizennégy napi szabadságot! Te hazudtad a legnagyobbat!

Ő kapta meg a szabadságot, a másik kettő meg hoppon maradt.